

рилъ прѣдпочиталъ да ходи честичко, да живѣе въ Владимиръ, отъ колко-то въ Киевъ; а неговый прѣемникъ, Св. Максимъ (1283—1304 г.) былъ прѣнѣженъ да си прѣмѣсти съвѣсъ сѣдалище-то тамъ (1299 г.).

Подиръ него, кой-то 22 години като Кирилла II-ый ся трудилъ за поправленіе-то на церковъ-тѣхъ, ся избралъ за Митрополитъ на сичкъ Россіѣ Св. Петръ (1308—1326 г.), кой-то былъ родомъ отъ Волынѣ, и отъ младъ покалугеренъ, управлявалъ малкъ-тѣхъ обитель, кождо основалъ въ отечество-то си. Отъ тамъ неговы-ты добродѣтели ся прочюлы на сякадѣ, и дошлы до уши-ты чякъ на Данилова внукъ Юрія, кой-то бѣше завладалъ вече сичкъ-тѣхъ юго-западнѣ Россіѣ заедно съ Литовскы-ты земи, и пожелалъ да има при себе си особитъ митрополитъ, та пратилъ смиреннаго Петра съ грамоты въ Цариградъ да го рѣкоположатъ. Нъ патрикъ-тъ не искалъ да ся раздѣли Русска-та митрополія, та го рѣкоположилъ не за юженъ само митрополитъ, ами на сичкъ пакъ Россіѣ.

Въ тоя высокъ санъ Св. Петръ показалъ себе си достоенъ прѣвосвятитель за Русскѣ-тѣхъ земѣхъ: старалъ ся съ усърдіе да поддрѣжа князіе-ты въ съгласіе, и извадилъ отъ Хана Узбена ярликъ или данопозволителнѣ грамотѣхъ, съ кождо ся отстѣняли важны правдины и сгоды на Русско-то духовенство.

Московский князь Иванъ Калита го помолилъ да ся прѣмѣсти да живѣе при него, та си прѣнесълъ прѣзъ пролѣтъ-тѣхъ на 1325 годинѣхъ сѣдалище-то въ Москвѣхъ, прѣдричающе ѣ высокъ бѣдѣшность. Защо-то кога-то каралъ княза да направи отъ камыкъ Храма Успѣніе Прѣсв. Богородици, говорилъ му пророческы: «Ако ты ми успокоишь старины-ты, и направишь храма достоенъ за Божіѣхъ-тѣхъ майкѣхъ, — то ще станешъ по-славенъ отъ сичкы-ты други князіе, и родъ-тъ ти ще да ся възвеличи; кости-ты ми ще си останѣтъ тукъ, и святители-ти ще да заискать да живѣѣтъ въ тоя градъ, и руки его въздутъ на плещи враговъ нашихъ, а Богъ нашъ ще ся прослави!» *) Това негово прѣдричаніе зѣло да ся изпълнява на живота още на Ивана Калита, кога-то Ханъ-тъ го провъзгласилъ за великы князь. Съ прѣнасяніе-то на митрополитско-то сѣдалище въ Москвѣхъ, малозначителенъ до тогава градецъ,

*) Иванъ му исполнилъ желаніе-то, и въ 1326 г. на 4-ый Августа положилъ основѣхъ-тѣхъ на Московскыя храмъ Успѣніе Прѣсв. Богородици, върху площъ-тѣхъ на старыя дървеный. Св. Митрополитъ самъ съ рѣцѣ-тъхъ си си направилъ гроба отъ камыкъ въ неговы-ты стѣны, и прѣзъ зимъ-тѣхъ на сѣцкъ-тѣхъ годинѣхъ ся помяналъ.